Fra Det Kgl. Biblioteks tekstportal (tekster.kb.dk)

Forfatter: Anker, Carsten Tank

Titel: BREV TIL: von Rehausen, Gotthard Mauritz FRA: Anker, Carsten Tank (1815-06-30)

Citation: Anker, Carsten Tank: ”BREV TIL: von Rehausen, Gotthard Mauritz FRA: Anker, Carsten Tank (1815-06-30)”, i *Christian Frederik og Carsten Anker's Brevveksling 1814 - samt Uddrag af deres Breve fra 1801-13 og fra 1815-17*, CHRISTIANIA, s. 657. Onlineudgave fra Danmarks Breve: https://tekster.kb.dk/text/letters-002155169-000-shoot-L0021551690000259.pdf (tilgået 26. april 2024)

Anvendt udgave: Christian Frederik og Carsten Anker's Brevveksling 1814 - samt Uddrag af deres Breve fra 1801-13 og fra 1815-17

Ophavsret: Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

Læs Public Domain-erklæringen

18.

Under 30. Juni 1815 sender C. A. Baron Rehausen et Brev i Anledning af, at Legationssekretær Engestrøm d. 21. Juni efter Gesandtens Ordre har indfundet sig hos C. A. for at meddele ham en Depeche fra Udenrigsministeren, Grev L. v. Engestrem, hvori denne beskylder C. A. for at have benyttet „skjæve Veie“ til Indhentelse af Underretninger af Forholdene i Norge. Den 25. Juni havde C. A. forlangt en Afskrift af denne Depeche, idet han tilføiede:

Qui se sert des voies obliques pour obtenir des informations, tandis que sa situation dans l’éetat l’autorise d’en prendre à des sources honorables, est un homme bien digne de mépris. [Den, der betjener sig af skjæve Veie for at skaffe sig Oplysninger, naar hans offentlige Stilling berettiger ham til at indhente dem fra ærlige Kilder, er en Mand, der fortjener at ringeagtes.]

Den begjærede Afskrift tilstaaes ham, hvorefter han tilskriver den svenske Envoyé saaledes:

6 York Street, St. James, ce 30. Juin 1815.

A Monsieur le Baron de Rehausen etc. etc.

Vous m’avez rendu service en accédant à ma demande.

Mes prétentions, il est vrai, sont bornées, mais lorsque mes sentiments de droiture sont non seulement soupçonnés, mais s. 658ouvertement attaqués sans examen, — mon vieux sang bouillonne avec la violence d’un jeune homme.

Cette dépêche est un mélange de compliments et de termes de mépris.

Le nom sacré du Roi et celui du Prince Royal ont paru dans cette dépêche comme accessoires [sic] à la foi que 1'on ajoute aux accusations parvenues aux pieds du trône. Cette circonstance seule m’arrête.

Il est dit dans cette dépêche: „Mr. C. A. écrit en Norvège pour s’informer du système politique adopté par la Suède dans le moment de crise où se trouve maintenant l’Europe.“

Ma réponse est brève et décisive: Je déclare que c’est un mensonge et que l’auteur de cette délation est un imposteur, également téméraire et imbécile. S’informer du systême du cabinet de Stockholm auprès des particuliers en Norvège! Quelle pitoyable source, grand Dieu!

„Mr. C. A. a donné connaissance à ses correspondans des bruits qui couraient en Angleterre au sujet des intentions du Roi.“

Ceci est également faux et malicieux. Je n’écris pas [de] gazettes. Je n’en ai ni le temps, ni la vocation.

Je déclare à l’égard de ces deux points, que si T’on peut produire une seule ligne de ma main, ou écrite de la main de mon secrétaire par ma dictée sous une enveloppe munie de mon cachet, qui prouve la vérité de ces prétendus faits — dés ce moment je m’offre à la porte de quel [tel] cachot qu’on voudra m’assigner, pour y être enfermé.

Je glisse sur les remarques qui semblent vouloir généreusement excuser mon amour mal entendu pour la patrie, ainsi que sur les conseils que le ministre des affaires étrangéres croit devoir me donner. Mais lorsque Son Excellence y ajoute:

„Que les voies obliques dont Mr. A. se sert, jettent du louche sur ses intentions“ — je dis sans hésiter, qu’il m’est bien difficile d’oublier la phrase. On dirait, que l’accusé déja avait[a déjà] été entendu et convaincu.

s. 659Je doute fort que j’ai [aie] des ennemis en Norvège. Si pendant mon absence je m’en suis attiré, ma conscience me dit que je n’en ai pas mérité.

Je me tranquillise sur ce point, laissant au nerf du gouvernement [le soin] de rendre justice au calomnié et de confondre les calomniateurs qui fabriquent des faits pour s’insinuer. Jusqu’à leurs noms m’intéressent peu. C’est une source impure.

J’espère, Monsieur, que vous voudrez bien comme un acte de justice faire parvenir cette déclaration, mot pour mot, au gouvernement, désirant qu’on me connaisse à fond une fois pour toutes. J’ai l’honneur etc.

C. Anker.

6 York Street, St. James, 30. Juni 1815.

[Hr. Baron Rehausen etc.

De har gjort mig en Tjeneste ved at føie mig i, hvad jeg bar bedt Dem om. Vistnok er mine Fordringer smaa: men naar man ikke alene mistænker mit retskafne Sindelag, men endog aabenlyst angriber dette uden Undersøgelse, da kommer mit gamle Blod i Kog ligesaa heftig som en ung Mands.

Den Depeche, De har sendt mig, er en Blanding af Komplimenter og ringeagtende Udtryk. Man har i denne Depeche sat Kongens og Kronprinsens ophøiede Navne i Forbindelse med den Tillid, man har fæstet ved de Beskyldninger, der er naaet frem til Tronens Fod. Denne Omstændighed alene har bragt mig til at studse.

Der siges i Depechen: „Hr. Anker har skrevet til Norge for at faa Rede paa det politiske System, som Sverige har antaget under den Krise, hvorunder Europa nu befinder sig.“

Mit Svar er kort og bestemt:

Jeg erklærer, at det er en Usandhed, og at Ophavsmanden til denne Angivelse er en ligesaa dristig som taabelig Bedrager. At Søge Underretninger hos Privatmænd i Norge om det svenske Kabinets politiske System! Hvilken ynkelig Kilde!

„Hr. C. Anker har meddelt sine Korrespondenter de Rygter, der gik i England med Hensyn til Kongens Hensigter.“

s. 660Dette er ligesaa falsk som ondskabsfuldt. Jeg giver migikke af med Avisskrivning. Har hverken Tid eller Kaldelse dertil.

Jeg erklærer med Hensyn til disse to Punkter, at dersom man kan fremskaffe en eneste Linie fra min Haand eller skreven af min Sekretær efter min Diktat og indlagt i en Konvolut, forsynet med mit Segl, en eneste Linie, der viser Sandheden af, hvad der paastaaes, saa er jeg i samme Øieblik villig til at indfinde mig ved Porten til hvilketsomhelst Fængsel, man vil anvise mig, for at indespærres der.

Jeg glider hen over de Bemerkninger, der synes ædelmodig at ville undskylde min misforstaaede Fædrelandskjærlighed, ligeledes over de Raad, Udenrigsministeren tror at burde give mig.

Men naar Hs. Ekscellence tilføier: „at de skjæve Veie, hvoraf Hr. Anker betjener sig, kaster noget tvetydigt over hans Hensigter“, saa siger jeg rent ud, at det er mig meget vanskeligt at glemme denne Frase. Man skulde tro, at Sigtede allerede var bleven forhørt og overbevist.

Jeg betvivler sterkt, at jeg skulde have Fiender i Norge. Men skulde jeg under min Fraværelse have faaet nogen saadan, siger min Samvittighed mig, at jeg ikke har fortjent det.

Jeg er i saa Henseende ganske rolig, idet jeg overlader det til Regjeringens Energi at skaffe den bagtalte Retfærdighed ogblotte de Bagvaskere, der opfinder Begivenheder for at indsmigre sig. Det interesserer mig ikke engang at faa deres Navne at vide. Det er en uren Kilde.

Jeg haaber, Hr. Baron, at De vil øve den Retfærdighedsgjerning at lade denne Erklæring ordret komme til Regjeringens Kundskab, — idet jeg nemlig ønsker, at man engang for alle lærer mig at kjende tilbunds.

Jeg har den Ære osv.]